

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
 เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖ [คำ]
นิสสัยคดี

นวนั้นนะมันเอาลูกหมามาสองตัว ตัวหนึ่งดำ ตัวหนึ่งขาว เราถามแล้วว่าเป็นลูกแม่เดียวกัน มันตัวเท่ากัน มันไล่หยอกเล่นกันป่วนเปียน ๆ เราไปจับมันมาดึงมาเล่นตัวเท่ากัน ถามแล้วว่าลูกแม่เดียวกัน ตัวหนึ่งขาว ตัวหนึ่งดำ เห็นมันไล่หยอกกันอยู่นั้นเรื่องนี้เราก็คิดถึงตั้งแต่เราชอบเล่นกับหมาเป็นประจำ กับหมาเราชอบเล่น นิสัยกับหมาถูกกันแต่ไหนแต่ไรมา จนกระทั่งเป็นหนุ่มแล้วก็เล่นอยู่อย่างนั้น แม่คงรำคาญทำนะ คือหมาตัวไหนมาในบ้านนี้คือหมดเพราะเราเล่นกับมัน ไม่ใช่อะไรนะ หมาจะเรียบริ้อยขนาดไหนครั้งมาได้รับการอบรมกับเราแล้วคือหมด อบรมเพื่อต่อว่ากัน

เล่นกับมันจนกระทั่งมันเหนียวมันเพลี่ย พอหลุดมือเราบีบวิ่งเข้าป่าเลย คือเขาไม่อยากจะเล่นกับเรา ลูกหมาหรืออะไรนะ แม่มาเห็นว่าขึ้นเลย เลี้ยงหมาตัวไหนไว้มีเท่าไร ๆ คือเหมือนกันหมด ว่ากันนะ แม่เห็นเราเล่นกับหมา หมาตัวไหนจะเรียบริ้อยขนาดไหนก็ตามเถอะเอามาแล้วคือเหมือนกันหมด หยอกแต่หมาเล่นแต่หมา เราเฉยมันก็เป็นอย่างว่าจริง ๆ หมามันมักคือ ก็เล่นกับมันจะไม่ดียังไง

เราพูดจริง ๆ นะ เรามันจืดชืดกับเรื่องหาเงินหาทองเอาไว้เป็นกองกลางกองกลางอะไรสำหรับพระเจ้า พระพุทธเจ้าไม่ได้หาเงินหาทองมาเป็นกองกลางอะไร ให้เป็นทุนเป็นรอน ทอรรถหาธรรมให้พระสงฆ์ สอนพระสงฆ์ให้เป็นต้นทุนขึ้นที่นี้ มีเท่านั้น ๆ เรื่องเงินเรื่องทองนี้ โห ตรี้อย่างเด็ดขาดนะ แต่พระเรามันคือด้านต่างหาก พระพุทธเจ้ารับสั่งไว้อย่างเด็ดขาด พระวินัยข้อนี้เป็นกรณีพิเศษเด็ดขาด คือไม่ให้พระมาอยู่กับสิ่งเหล่านี้เลย มันจะขาดเพราะมันเป็นอันตรายต่ออรรถต่อธรรม ท่านจึงตัดขาดไว้เลย ทรงบัญญัติว่าห้ามไม่ให้ภิกษุมาจับต้องเงินต้องทองอะไร ถ้าจับแล้วปรับอาบัติ ของเป็นนิสสัยคดีต้องเสียสละทิ้งไปเลย ไม่ใช่เสียสละแล้วเอามาเป็นของตัวเองเสียสละแล้วทิ้งไปเลย เจ้าของก็เป็นอาบัติ ต้องไปแสดงอาบัติปาจิตติย

การเสียสละนั้นท่านรับสั่งในพระวินัย ให้พระสงฆ์ตั้งแต่สี่รูปขึ้นไปมาเป็นคณะสงฆ์ แล้วพระองค์ไปจับเงินจับทองเป็นอาบัตินั้น ให้มาเสียสละเงินที่จับมาได้มานั้นต่อหน้าสงฆ์สี่องค์ พอเสร็จแล้วก็ให้สมมุติพระอีกองค์หนึ่ง เสียสละเรียบริ้อยแล้วมอบให้พระอีกองค์หนึ่งนี้เอาไปโยนทิ้งในป่า ห้ามไม่ให้กำหนดที่ตก ฟังชื่อนะ คือถ้ายังกำหนดที่ตกก็เรียกว่ายังหมายที่จะไปเอาอยู่ใช่ไหม ห้ามไม่ให้กำหนดที่ตก ถ้ายังกำหนดที่ตกไม่พ้นอาบัติ ปรับอาบัติอีก นู่นฟังซิพระวินัยข้อนี้ของเล่นเมื่อไร

แล้วมันเป็นยังไงกับทุกวันนี้ มันหน้าด้านขนาดไหนพระเจ้า ฟังซินะ เหยียบหัว พระพุทธเจ้าไปต่อหน้าต่อตา พระวินัยนี่คือองค์ศาสดา นี่ละข้อนี้ถ้าใครยังไม่เข้าใจ ให้จำพระวินัยข้อนี้ พระวินัยข้อเกี่ยวกับเรื่องเงินเรื่องทอง ถ้าเป็นปาฏิโมกข์ท่านก็ สวดเป็นปาฏิโมกข์ ชาตुरुปรชต์ อุกคณฺหะย วา อุกคณฺหาเปยฺย วา อุปนิกฺขิตฺตํ วา สาทิเยยฺย, นิสฺสัคคิยํ ปาจิตฺตียํ. ไซ้ใหม่ เราไม่ได้สืมนะปาฏิโมกข์เราสวดมาเสีย พอแล้ว (นึกว่าสืมาแล้ว) ก็นึกเอาเฉย ๆ นึกบ้า ๆ บอ ๆ คนหนึ่งไม่สืมนะ คนหนึ่งมานึก เอาเฉย ๆ มันก็นึกบ้า ๆ บอ ๆ ละซี นี่ละบาลีข้อนี้ สิกขาบท ๑๘ นิสสัคคิยํ เข้าใจไหม ละ นั่นจำได้จนกระทั่งสิกขาบท ๑๘ นิสสัคคิยํ ภิกษุได้จับเงินและทอง หรือให้เขาเก็บไว้ เพื่อตนก็ดี อุกคณฺหะย วา.เก็บเองก็ดี อุกคณฺหาเปยฺย วา ยังคนอื่นให้เก็บก็ดี อุป นิกฺขิตฺตํ วา.หรือยืมตีเงินและทองที่เก็บไว้เพื่อตนก็ดี ของนั้นต้องเสียสละ เงินนี้ นิสสัค คิยํ นั่นเสียสละ ปาจิตตีย์เจ้าของต้องไปแสดงอาบัติ

เมื่อเสียสละเงินนี้แล้ว ก็ให้สมมุติพระสงฆ์สี่องค์นี่ละเป็นผู้จะสมมุติ ให้พระอีก องค์กรหนึ่งเอาเงินที่พระองค์เป็นโทษจับมานี้ให้ไปปาเข้าป่า ฟังซินะ แล้วห้ามไม่ให้ กำหนดที่ตกด้วย ถ้ายิ่งกำหนดที่ตกว่าตกตรงไหน ๆ แล้วไม่พ้นอาบัติ ปรับอาบัติอีก หนุนนะท่านเด็ดขาดมาก สำหรับเงินทองเหล่านี้เด็ดขาดมากทีเดียว นี่ละข้อนี้จำเอา เอา มาจากปาฏิโมกข์เลย สวดภาษาบาลีให้ฟังอีกด้วยไซ้ใหม่ละ นี่เป็นข้อบัญญัติต้น ที่นี้ข้อ บัญญัติที่สอง เมณฑกเศรษฐี ที่เป็นพ่อของธัญชัยเศรษฐี และเป็นปู่ของนางวิสาขา เห็นความลำบากลำบากของพระเจ้าพระสงฆ์ที่มาจากสกุลต่าง ๆ กัน บางสกุลมาจาก พระราชามหากษัตริย์ เศรษฐীগูมพตี ซึ่งมีความละเอียดอ่อนต่างกัน ครั้นเวลามา สมบูรณ์อย่างพระทั้งหลายแล้วจะเป็นความลำบากต่อท่าน

เมณฑกเศรษฐีจึงไปขอทรงผ่อนผันลง ทรงขอความผ่อนผันจากพระพุทธเจ้า ก็ เล่าเรื่องสกุลต่าง ๆ ที่ว่า ทูลพระพุทธเจ้าเรียบร้อยแล้ว พระพุทธเจ้าก็ทรงผ่อนผันลง ถ้าอย่างนั้นก็ทรงอนุญาตให้คนอื่นเก็บไว้ได้ แต่เพื่อภัยพิภพที่เจ้าของต้องการ ถ้ามา ยืมตีในเงินและทองไม่พ้นอาบัติอีก นั่นเห็นไหมละ คือทรงอนุญาตเฉพาะปัจจัยที่เขาจะ แลกเปลี่ยนกับภัยพิภพอะไรมานั้นเท่านั้น ให้ยืมตีเพียงเท่านั้น จะยืมตีเงินและทองที่ เขาเก็บไว้เพื่อตนนี้ไม่พ้นอาบัติอีก นั่นเห็นไหม พระพุทธเจ้าทรงผ่อนผันแล้วยังเห็นบ เข้าไปอีก เพราะท่านเห็นภัยกับสิ่งเหล่านี้

พระถ้ามาอยู่กับเงินกับทองแล้วจะไม่มีอรรถมีธรรมภายในใจ จะกลายเป็น เศรษฐีเงินไป เรื่องเศรษฐีธรรมจะไม่มีหวังเลย พระองค์ถึงได้ตรัสลงขนาดนั้น อันนี้ ตรัสเด็ดขาดมากทีเดียวกว่าพระวินัยทั้งหลาย ขนาดให้พระถึงสี่องค์มาแสดง มา เสียสละต่อพระตั้งสี่องค์ด้วยกัน เสร็จแล้วก็ให้แสดงอาบัติ แสดงโทษของตัวต่อพระสี่

องค์ถึงจะพ้นอาบัติไปได้ แล้วสมมุติพระองค์ใดก็ได้ให้มาเอาเงินนี้ไปปาเข้าป่า ห้ามกำหนดที่ตก ถ้ายังกำหนดที่ตกกว่าที่ใดที่หนึ่งอยู่แล้วไม่พ้นอาบัติ นั้นเห็นไหม เต็ดขนาดนั้นพระวินัยข้อนี้ เพราะอันนี้เป็นภัยมาก

เมื่อมีเงินมีทองข้าวของเรื่องกิเลสตัณหาจะพอกพูนขึ้นไปเรื่อย ๆ ละ ตัวนี้เป็นตัวสำคัญมาก จึงตัดให้ขาด ไม่มีอะไรเลยที่เดียวติดเนื้อติดตัว ให้เหลือแต่บริหารแปดปฏิบัติธรรมเพื่ออรรถเพื่อธรรมโดยถ่ายเดียว แล้วก็เพื่อมรรค ผล นิพพาน พระในครั้งพุทธกาล ท่านบัญญัติไว้อย่างนั้น ก็บัญญัติมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ถึงพระเราสมัยปัจจุบันนี้ นี่เรื่องราวมันเป็นอย่างนั้น พระที่ท่านทรงมรรคทรงผลท่านปฏิบัติตามศาสนานี้ะ องค์ศาสดาติดแนบอยู่กับธรรมกับวินัยที่เป็นองค์แทนของศาสดาตลอดไปเลย ใครที่มีหลักธรรมหลักวินัยติดแนบกับตัวก็แสดงว่ามีศาสดาติดกับตัว มรรค ผล นิพพานจะไม่ต้องไปดูที่ไหน

ท่านไม่ใช่ไปที่ไหนเรื่องมรรค ผล นิพพาน ให้ซึ้งในธรรมในวินัย นี่คือทางก้าวเดินเพื่อมรรค ผล นิพพาน ถ้าไม่ผิดพลาดจากนี้แล้วมรรค ผล นิพพานจะเจอไม่สงสัย เพราะธรรมนี้ชี้ไว้เพื่อมรรค ผล นิพพาน ไม่เป็นอย่างอื่น เพราะฉะนั้นท่านถึงให้เคารพธรรมเคารพวินัย อย่าข้ามเกินฝ่าฝืน ให้ปฏิบัติตามนี้แล้วจะเจอมรรค ผล นิพพาน ตามนี้แหละ ไปดูที่อื่นดูโลก ๆ ไปเลย ๆ ไม่เกิดประโยชน์ ให้ดูหลักธรรมหลักวินัยที่เป็นเข็มทิศทางเดินเพื่อมรรค ผล นิพพาน อันนี้แม่นยำ

“ดูก่อนอานนทฺ์ ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามหลักธรรมหลักวินัยที่แสดงไว้แล้วอยู่ พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอานนทฺ์” นั้นฟังซิ บอกว่าถ้ามีผู้ปฏิบัติตามนี้อยู่ พระอรหันต์ไม่สูญจากโลก ไม่ได้บอกว่า ถ้าใครไปคว่ำเอนุ่น ๆ แล้วพระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอานนทฺ์ ไม่เห็นว่า ท่านสอนลงในจุดนี้ จุดนี้เป็นจุดที่ตกดวงเอาจมรรค ผล นิพพาน ถ้ามองข้ามนี้แล้วก็เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปเลย ไม่มีศาสดา ไม่มีคามหมายละ

วันนี้ก็ไปเทศน์ที่โรงพยาบาลวชิระอีกตอนบ่ายโมงครึ่ง เทศน์วันนี้หลงหน้าหลงหลังนะ ไม่ทราบเป็นยังไงมันตัดเรื่อยนะเทศน์วันนี้นะ รู้อยู่เจ้าของ เทศน์ไปตัดปั๊บ ๆ อยู่เรื่อย ต่อไปจะเทศน์ไม่ได้บอกแล้ว คือมันหลง พอเทศน์ไปแล้วลืมหายใจไปเลย ไม่ทราบว่าพูดเรื่องอะไรไป มันจะต่อกันได้ยังไงก็เมื่อทางข้างหลังนี้ตัดขาดแล้วลืมแล้วว่าเทศน์เรื่องอะไรมา ข้างหน้ามันต่อใหม่มันก็ขาดวรรคขาดตอนไป อย่างนั้นละ วันนี้เด่นชัดมากนะ มันแป๊บเรื่อย ๆ ระวังขนาดไหนมันก็ตัดของมันอยู่นั้น ไม่มากก็ตัด ถึงคนอื่นไม่ทราบเจ้าของก็ทราบวันนี้ แต่ไม่พ้นแหละคนอื่นจะไม่ทราบ ต้องทราบ จากนั้นที่นี้ก็ต่อใหม่ มันติดกันก็เหมือนกับไม่รู้ บางทีอาจไม่รู้ก็ได้ มันตัดของมันอยู่เรื่อย ๆ

(วันที่ ๑๒ เทศน์ดีมาก เขาดูโทรทัศน์ช่อง ๑๑ เทศน์วันเกิดวันนั้น) วันนั้นเธอ ฟังอยู่ที่ไหน (เขาดูโทรทัศน์เสียงออก) ผมจำไม่ได้ละ เทศน์วันไหนมันก็เทศน์ของมัน ไปเรื่อย ๆ จำไม่ได้ว่าเทศน์ดีไม่ดี (เทศน์ดีมาก) เทศน์เรื่องอะไรไม่รู้วันที่ ๑๒ จำไม่ได้แล้ว มันไม่ได้สนใจนะว่าเทศน์ดีไม่ดี ไปที่ไหนมันก็เทศน์เรื่อยไป เลยไม่ได้สนใจว่าเทศน์ดีเทศน์ไม่ดีนะ ก็ลากคนขึ้นจากรกก็จะมาเทศน์ชั่วได้ยังไง เท่านั้นพอ เรารวมยอดเอานั่นเลย เทศน์ดีทางนั้นลากขึ้นมาจากหลุมรอก อันนี้ทำชั่วนะนี่จะว่าไง จับยัดลงไปเลย นี่ทำดีนะว่างั้นเธอ นี่ทำดีนะนี่ใส่ลงไปนรกเลย ถ้าตักน้ำตักไฟก็ใส่ลงไปอย่างงั้น โอ้ยนี่ดีนะ ว่างั้นเธอ ลากขึ้นมาไม่ดี เอาใส่ลงไปเสียก็ว่าอย่างงั้น มันก็มีสองอย่างเท่านั้น

(วันที่ ๒๖ มอบทอง) มอบทองวันที่ ๒๖ จะมอบที่สวนแสงธรรม ๑๑ โมงเช้า จะรวมทองคำ ดอลลาร์จะไม่ได้มาก ดอลลาร์กำหนดไว้เรียบริ่อยแล้วว่าจะได้เพียง ๓๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์ คราวนี้จะไม่เอามากนัก เพราะเราหุนทองคำมาก ทองคำให้ได้มากหน่อย คราวนี้ทองคำจะได้มากหน่อย ไม่ต่ำกว่าตันละทองคำคราวนี้ เพราะเราหนักทองคำ ดอลลาร์จึงเบา ทองคำจะไม่ต่ำกว่า ๑ ตันกับ ๒๕ กิโล ดอลลาร์เราก็กะเอา ๓๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์พอคราวนี้ เรากำหนดตายตัวไว้แล้วไม่เปลี่ยน เรากะว่าไม่เปลี่ยน ถ้าไม่มีเหตุผลเหนือนี้จริง ๆ แล้วเราไม่เปลี่ยน

ทองคำที่ได้มามากน้อยเราก็รวมเอาไว้เพื่อข้างหน้า ๆ ทั้งหมด ทั้งดอลลาร์และทองคำ ได้มากน้อยเพียงไรเราก็เพื่อข้างหน้า ไม่เอาเข้านี้ ถึงหลอมไว้ก็เก็บไว้เฉย ๆ แต่คงไม่มีใครหลอม เมื่อเราบอกว่าหยุดแล้วว่างั้น ก็ไม่หลอม จะหลอมในกาลต่อไป จะมาจุกละหุกทำอะไรใหม่ ก็หยุดแล้วเท่านั้นก็พอ มากก็เก็บไว้ ๆ เมื่อพอหลอมเมื่อไร เราค่อยหลอม ๆ หลอมเก็บไว้ เมื่อถึงเวลาแล้วอย่างนี้ก็จะออกเอง คนก็จะมากอยู่วันนั้น ไม่น้อยละ ให้น้อยไม่น้อยละคน แต่ก็ดีอย่างหนึ่ง คือวัดเราที่จอดรถกว้างขวาง มีหน้าข้างจอดไปตามถนนก็ยังได้ ในบริเวณนี้ก็เยอะจอดเต็มได้ ที่อื่นไม่ได้นะ เช่น อย่งไปจอดที่เคยไปมอบแล้วหาที่จอดรถไม่ได้ คนก็เหมือนกัน อันนี้ก็กว้างขวาง

ระยะนี้ดูไม่ค่อยมีเวลาวางนะ ไปหาเก็บเล็กผสมน้อยมาจากบรรดาพี่น้องทั้งหลาย บรรดาทองคำมีเท่าไร ๆ เอามาให้พอ ๑๐ ตัน เอาให้เม็ดเต็มหน่วย ใครโอนมาในบัญชี ๆ ก็เหมือนกัน ใครถวายที่นี้ที่รับที่นี้ ใครโอนเข้าบัญชีเป็นเงินสด ออกจากบัญชีก็เข้าซื้อทองคำ ๆ เหมือน ๆ กันกับที่มาบริจาคนี้ คือจะเร่งเรื่อย ๆ ไปอย่างนี้ มาทั้งสองด้าน ด้านหนึ่งประชาชนเข้ามาบริจาค นี้อันหนึ่ง อีกด้านหนึ่งเขาโอนเงินมาให้ตามบัญชีต่าง ๆ แล้วเราก็นำเงินที่โอนมานี้หรือเข้าซื้อทองคำ มันมีอยู่สองด้าน พอจบอันนี้แล้วเราก็หายเลย ไม่เอาละหายละ แต่มันทำให้คิดไม่แล่นนะ อย่างที่เราเทศน์นี้เวลา

นี่เทศน์มันหลงหน้าหลงหลังจะไปไม่รอดแล้ว พอจากนี้แล้วจะไม่เอาละเรื่องเทศนาว่าการ มันก็วิตกถึงการเทศน์ว่าจะลดน้อยลงเท่าไร การเทศน์รู้สึกว่ามันขึ้นทุกวันนะ หนักขึ้น ๆ นะเวลานี้

ที่ไหนอะอะก็มาเอาเราไปเทศน์ อะอะอะก็เอาเราไปเทศน์ อย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้ แทนที่มันจะลดลงมันกลับมากขึ้นนะ มาคราวนี้ก็เทศน์สองหน แล้วเดือนกันยายนะจะไปบุรีรัมย์ อันนั้นก็เทศน์หลายแห่งเหมือนกัน ติดกันเลย ๗ วัน นั่นก็ดี ไปเกี่ยวกับเรื่องศพท่านสุวัจน์ นั่นก็เทศน์แห่งหนึ่ง แล้วไปที่ไหนอีก เทศน์จังหวัดไหนบ้าง (บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษครับ) อยู่นะ บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ เทศน์ถึง ๓ กัณฑ์ (ลูกศิษย์อ่านกำหนดการรับผ้าป่าและแสดงธรรมเทศนาของหลวงตา) โอ้ โกลเสียด้วยนะ ตั้งแต่บุรีรัมย์มาอุดรนี่น่าจะพอ ๆ กันกับโคราชมาอุดร เราเคยไปมาแล้วไกล

เขาว่าจะก่อศิลาฤกษ์หรืออะไร ที่เจดีย์ท่านสุวัจน์ว้างั้น เราก็ก่อนด้วย ท่านองค์นี้ควรก่อเจดีย์ไว้ให้คนกราบไหว้บูชาต่อไป เพราะจะเป็นสิริมงคล คุ่มคำว้างั้นเออะ เวลาเมื่อรัฐของท่านกลายเป็นพระธาตุแล้วเหอ (ผมยังไม่ได้ข่าว) แต่เราแน่ใจเป็น เราแน่ใจแล้ว พระกรรมฐานท่านรู้จักก่อนผู้อื่นผู้ใดนะ ท่านรู้อย่างเจียบ ๆ ลับ ๆ รู้ชั้นของจิตของธรรมของกันและกัน เพราะท่านเคยไปมาหาสู่กันอยู่เสมอ เวลามาก็เล่าเรื่องภาวนาให้ฟัง สนทนาธรรมะ ตรงไหนที่ขัดข้อง ครูบาอาจารย์ก็คอยแนะให้ ๆ แล้วไปปฏิบัติท่านประสานกันอยู่เจียบ ๆ นะวงกรรมฐาน

เพราะฉะนั้นองค์ไหนมีชั้นภูมิขนาดไหนในเรื่องธรรมทั้งหลาย ท่านจึงทราบกันได้ดี แต่ทราบอย่างเจียบ ๆ ไป อย่างท่านสุวัจน์นี่ก็เหมือนกัน จึงว่าสมควรที่จะก่อเจดีย์ไว้สำหรับประชาชนทั้งหลายได้กราบไหว้บูชา ไม่ได้ก่อสุมสุมห้านะ เพราะหลักแห่งการก่อเจดีย์ก็มีในตำราอยู่แล้ว มีหลักมีเกณฑ์ พระพุทธเจ้าไม่ทำอะไรสุมสุมห้านะ บุคคลที่ควรแก่การก่อเจดีย์ไว้กราบไหว้บูชาที่มีประเภท บอกไว้เรียบร้อย มีอยู่สี่ประเภทด้วยกัน หนึ่ง พระพุทธเจ้า สอง พระปัจเจกพุทธเจ้า สาม พระอรหันต์ สี่ พระเจ้าจักรพรรดิ ทั้งสี่พระองค์นี้เป็นผู้ควรแก่การก่อเจดีย์ไว้สำหรับกราบไหว้บูชา มีหลักเกณฑ์

ไม่ใช่ว่าหมาตัวหนึ่งตายก็ก่อเจดีย์ ไข่ปูกก็ตายก็ก่อเจดีย์ ไข่หยองตายก็ก่อเจดีย์ ไข่หมีตายก็ก่อเจดีย์ เป็ด ไก่ ยัวะยัย ๆ อยู่ในวัดป่าบ้านตาด ตัวไหนตายก็ก่อเจดีย์ไปอย่างนั้น ตายเลยวัดป่าบ้านตาดถ้าก่อเจดีย์ให้สัตว์ตลอดเวลา ท่านไม่ได้พูดสุมสุมห้านี้หลักเกณฑ์ของพุทธศาสนาของเรา ถ้านำไปปฏิบัติแล้วจะถูกต้องแม่นยำไปเรื่อย ๆ ถ้าข้ามเกินหรือล่วงเกินฝ่าฝืนพระพุทธเจ้าแล้วจะไม่มีหวัง เพราะที่ทรงแสดงไว้แล้วเป็น

ความถูกต้องแม่นยำทุกชั้นทุกภูมิของธรรม ตลอดถึงมรรค ผล นิพพาน จะแสดงไว้ ด้วยสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทั้งนั้น แม่นยำ ๆ ตลอด ขอย่าฝืนอันนี้

ท่านจึงชี้ลงในนี้ว่าให้ดูหลักธรรมหลักวินัยนะ อย่าไปดูที่อื่นใดดูมรรค ผล นิพพาน ให้ดูหลักธรรมหลักวินัย ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยนี้ ซึ่งเป็นทางก้าวเดิน เพื่อมรรค ผล นิพพาน จะไม่ผิดพลาดเลย ถ้าไปดูที่อื่นที่ใดเห็นว่าอันนั้นดี อันนี้ดี เลอะไปหมดเลย ดีกว่าพระพุทธเจ้าคือธรรมวินัย เลอะไปหมด นี่ละพระพุทธเจ้าแสดง ไว้ตรงไหนแม่นยำ ๆ วันนี้ก็เหนื่อยมากแล้วไม่เทศน์อะไรมากนัก เออ เอาเข้ามาถวาย ลูกหลานพากันช่วยชาติบ้านเมืองของเรา ต่อไปนี้ชาติบ้านเมืองก็จะเป็นสมบัติของ ลูกหลานนั้นแหละ หลวงตาบวชนี้ไม่เอาอะไรแหละ ไม่เอาจริง ๆ

คิดดูเวลาจะตายก็ยังทำพินัยกรรมเอาไว้ด้วย แล้วทำเมรุไว้ด้วย เมรุก็อยู่นั้น ตายแล้วไม่มีอะไรแล้วนั้นแหละเอาเผาเลย เผากบเผาเขียดยังเผาได้ เผาคณทำไม่เผา ไม่ได้ เผาเลย แล้วสมบัติมีมากน้อยเวลาเผาศพเรา เราจะรวบรวมสมบัติทั้งหมดนี้ ให้ คณะกรรมการเก็บรวบรวม แล้วนำเข้าไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงทั้งหมดเลย เราจะ เผาด้วยไฟ แนะ เพราะร่างกายนี้กับไฟเป็นคู่ควรกัน สมบัติกับคนที่มิมีชีวิตอยู่ก็เป็นของ คู่ควรกัน เราจึงจะนำสมบัตินี้เข้าสู่คลังหลวงเพื่อผู้มีชีวิตอยู่ได้สืบทอดต่อไป อันนี้เป็น พินัยกรรมเรียบร้อยแล้ว พอเราตายแล้วมาอ่านปึงก็เป็นคำพูดของเรา แล้วก็ปฏิบัติตามนั้น ไม่ให้คลาดให้เคลื่อน ไม่ให้ฝ่าฝืน

ทำหฺรุ ๆ หฺร่า ๆ เวลาหลวงตาตาย ก่อขึ้นไปอย่างงั้นหฺรุ ๆ หฺร่า ๆ ลิ่นเปลือง เงินไปเท่าไร พอทำเสร็จแล้วรื้อกันอีกทีก็ครึกโครม ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร เพราะฉะนั้นจึงไม่ให้ทำอะไรมากมาย เท่านั้นแหละ แต่ก็ทำให้คิดเหมือนกันเรื่องเมรุ เรานี้ คิดทางเหตุผลนะ คือธรรมดาเราแล้วนั้นแลคือที่เผาศพเราอย่างดี นั้นแหละอย่าง ดี ถ้าให้เป็นหลักธรรมชาติแล้วตายอยู่ในร่มไม้ร่มไหน เอา ไม่เผาก็ฝัง ไม่ฝังโยน เข้าป่าไปเลย เราสละหมดแล้ว นี่เป็นหลักธรรมชาติของเราเอง จะไม่หวังไม่ใยะอะไรเลย แต่เนี้ เอ้า เป็นครูบาอาจารย์มีลูกศิษย์ลูกหาก็ทำเมรุให้เขาเห็นเสีย นี่เมรุ หลวงตาบว เออเผาที่เมรุนี้ นี่เป็นอันดับสอง

อันดับสามนี้คิดยากอยู่นะ เพราะเหตุผลเป็นเครื่องบังคับอยู่ สมมุติว่าเราตาย ลงไปเนี้ คนก็นับถือกันเรียกว่าทั่วประเทศไทย แล้วสถานที่นั้นมันพออยู่พอเป็นพอไป หรือในงานนี้ มันจะพอกับคนหฺร่อ เนี้ชิ รับสั่งมาบ๊ยะเดียวเท่านั้นตายหมดเลย เข้าใจ ไหม เนี้เราคิดแล้วนะ จะพิจารณาอย่างที่เราพิจารณานี้ใช้ไหมละ เนี้กว้างแคบขนาดไหน ที่นั้น สมควรยังงี้ที่จะเหมาะสมกัน ที่ไหนกว้างเอาตรงนั้น ชี้ทีเดียวเท่านั้นมันก็เป็นสิ่ง นั้นขึ้นมาเลย เนี้จึงทำให้คิดมากอยู่นะเรา เราจึงไม่กล้าเพราะเราให้เกียรติ แล้วเคารพ

เหตุผลด้วย เหตุผลคนมามากเพียงเท่านั้นมันพอหรือ ถ้ายอมรับกันแล้วไม่พอ จะทำ
 ยังไงให้พอ แน่ก็เป็นอย่างงั้น จึงได้คิดไว้อันหนึ่ง

สำหรับเราเองเราไม่มีอะไรละ หมดยุติโดยประการทั้งปวง ตั้งแต่ลมหายใจขาดปี่
 เท่านั้นหมดสมมุติทั้งมวลที่อยู่ในหัวใจกับร่างกายของเรา นี่ พอลมหายใจขาดเรียกว่า
 สมมุติทั้งหมดขาดสะบั้นไปในขณะนั้น จิตที่ครองร่างอยู่นี้ เพราะลมหายใจ ลมหายใจ
 กับร่างกายเหล่านี้เป็นสมมุติ จิตก็ได้มาครองรักษาอยู่นี้ เป็นสัญชาตญาณในการ
 รับผิดชอบตัวเองจนกระทั่งจะสิ้นลมหายใจ เหล่านี้ยังเป็นสมมุติ ๆ อยู่โดยดี พอลม
 หายใจขาดปี่เท่านั้น สมมุติทั้งหลายขาดสะบั้นไปพร้อมเลย จิตติดพับเลย เรียกว่าหมด
 โดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเลย ขึ้นชื่อว่าสมมุติทั่วแดนโลกธาตุไม่มีเลย นั่นจะเรียกว่าอะไร
 ท่านก็เรียกว่าธรรมธาตุ หรือนิพพาน

พูดให้มันจริง ๆ อย่างนี้ เราปฏิบัติมา มันประจักษ์อยู่กับหัวใจนี้จะให้ว่าใจอีก
 สอนโลกก็ไม่ได้สอนด้วยความโกหก เราปฏิบัติเราเองเราก็ไม่เคยโกหกตัวเอง เอาจ
 ตรงไหนขาดสะบั้น ๆ ด้วยความสัตย์ความจริงทั้งนั้น ผลเกิดขึ้นมากจากความสัตย์ความ
 จริงที่เอาจริงเอาจริงมาทุกด้านทุกทางจนเป็นที่พอใจ แล้วพูดให้ประชาชนทั้งหลาย
 ภายนอกฟังผิดไปที่ตรงไหน ก็ธรรมเป็นของจริงเอาของจริงมาพูดแล้วผิดไปตรงไหน
 ก็เลสเป็นของปลอมมันเอาของปลอมมาหลอกก็ยิ่งเชื่อมั่น นี่เอาของจริงมาพูดทำไมจะ
 เชื่อไม่ได้ ก็เลสมันไม่ได้เอาของจริงมาพูดนะ มันเอาของปลอมทั้งนั้น พวกเราจึงเชื่อ
 มันเต็มโลกเต็มสงสาร ธรรมะเอาของจริงมาพูดจะเสียไปไหน

นี่เราพูดจริง ๆ การปฏิบัติธรรมเราเห็นความเลิศเลอของพุทธศาสนาอย่างถึงใจ
 เลย จนซึ้งเลย บอกว่าสามแดนโลกธาตุนี้มีพุทธศาสนาเท่านั้นที่รู้ชนสัตว์ออกจาก
 โลกไปโดยลำดับลำดับา จนกระทั่งหมดโดยสิ้นเชิง จะไม่มีศาสนาใด เพราะพุทธศาสนา
 เป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลส ฆ่ากิเลสภายในใจ ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครฆ่าได้เลย
 มีพระพุทธเจ้าเท่านั้นทรงรู้ทรงเห็น ฆ่ากิเลสให้ขาดสะบั้นแล้วทรงบรมสุข แล้วความ
 หลุดพ้นจากทุกข์ปรากฏขึ้นในขณะเดียวกัน แล้วประกาศธรรมสอนโลก เมื่อสอนโลก
 ได้แล้วด้วยธรรมที่ตรัสรู้ชอบจึงไม่มีอะไรผิดพลาด

จึงซึ้งเลยมีพุทธศาสนาเท่านั้นที่สอนโลกได้ถูกต้องแม่นยำ ตามจุดเหตุผล
 กลไกต่าง ๆ ทั้งกิเลสและฝ่ายธรรมซึ่งมีอยู่ในหัวใจ ใครก็ตามไม่เคยซึ้งเข้ามาในหัวใจ
 ซึ่งเป็นที่เกิดของกิเลสและธรรม ซื่อออกไปข้างนอกตามเงาของกิเลสที่มันหลอก วาด
 ภาพหลอกอันนั้น อย่างนั้นดีไปเรื่อย ๆ ตัวต้นเหตุของมันอยู่ข้างในไม่มีใครรู้ ไม่มีใคร
 เห็น ไม่มีใครชี้ พระพุทธเจ้าเห็นตรงนี้ ชี้ลงตรงนี้ จึงได้ตรัสรู้ธรรม นี่ถึงว่าเรามีวาสนา
 นะได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เป็นศาสนาชั้นเอกเลยหาที่เทียบไม่ได้ ซึ้งแล้วสาม

แดนโลกธาตุมีศาสนาเดียว ที่จะรื้อขนสัตว์ให้พ้นจากทุกข์โดยถ่ายเดียวเท่านั้น อย่างอื่น
ที่จะมีแ่งมีงอนเหมือนกิเลสทั้งหลายไม่มี ตรงแนว ๆ

ส่วนนอกจากนั้นมันเป็นโครงการของกิเลส เพราะผู้เป็นเจ้าของศาสนาก็เป็น
คัลังกิเลส สอนออกไปก็สอนออกจากคัลังกิเลส ก็มีผิด ๆ ถูก ๆ ไป ชอบใจตรงไหนก็
ว่าถูก ไม่ชอบใจก็ว่าผิด ไม่ทราบว่ามันผิดหรือมันถูกประการใด พระพุทธเจ้าสอนตาม
หลักความจริงจึงไม่ผิด

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th